

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Nové tváře (8): Zuzana Slezáková
- ✓ Svatodušní rozhovor (*D. Heller, P. Prosek a P. Hudec*)
- ✓ V jižní Francii (-m-)
- ✓ Několik pozvání
- ✓ Kalendář na červen 2011

Svatodušní zamyšlení

O letnicích v Jeruzalémě se tehdy – před skoro dvěma tisíci lety – schovávalo několik ustrašených lidí. Byli to bývalí Ježíšovi učedníci. Ještě o Velikonocích věřili svému mistrovi a čekali s ním slavnou budoucnost. Pak jejich mistra zajali a popravili.

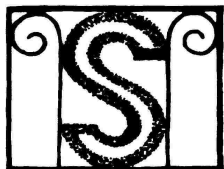

Jim se všechno zhroutilo – všechno, čemu věřili. Někteří sice říkali, že našli prázdný hrob a že se s Ježíšem setkali jako s živým, ale to bylo tak podivné, že tomu nedokázali uvěřit.

Pak se najednou stalo cosi – nevíme přesně co, protože ten zážitek nedokázali plně popsat slovy. Čteme o hukotu jako mohutných vod, čteme o ohnivých jazycích. Ale jistě nešlo o nějaké zvukové nebo světelné efekty. Divem bylo, co se stalo s nimi, s jejich nitrem, jak se vnitřně změnili. Přesvědčili se, že Ježíš, který zemřel, je jakýmsi novým zvláštním způsobem s nimi, že to, co s ním prožili a čemu se od něho naučili, má cenu nad všechno ostatní. A že stojí za to věnovat tomu život. Vnější se nezměnilo nic, byli dál pronásledováni, dál umírali, ale změnil se jejich pohled na věci a s ním všechno. Všechno bylo nadějnější a oni se přestali bát. Tomu rozhodujícímu zážitku začali říkat „vylití Ducha svatého“. Svatodušní svátky jsou toho připomínkou.

Ze zážitku učedníků roste křesťanská víra až podnes. A tím na něm stojí i naše kultura, západní civilizace. I když o tom mnozí nevědí, i když se k tomu nehlásí, i když tomu nevěří. Přece máme pod kůží svatodušní prožitek jako cosi základního: Všechno může být ještě jinak! I když k tomu neukazuje žádná prognóza, i když to neodpovídá zkušenosti ani obvyklým trendům.

(pokračování uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 12. 5. 2011

(zkráceno)

Úkoly trvající

Webové stránky. 10. 5. se konalo zacvičení s M. Férem, kterého se zúčastnili Hudcovi a dále bří J. Hlavsa, K. Sýkora a M. Tichý. Důležitou součástí webových stránek je kalendář, který bude obsahovat údaje o akcích sboru i akcích mimosborových, které budou pro sbor zajímavé. Bude potřeba co nejdříve získat lidi pro jednotlivé rubriky. Současným administrátorem stránek byl všemi přítomnými členy staršovstva pověřen Kryštof Sýkora.

Duchovenská činnost

27. 5. Noc kostelů. Náš sbor se zapojí takto: biblické zamyšlení Zd. Susy, mládež zahraje Šťastného prince od O. Wildea, dále bude propagováno středisko Diakonie ČCE ve Stodůlkách. Jsou připraveny zvací letáčky v elektronické podobě.

1. – 5. 6. účast A. Hudcové na Kirchentagu v Drážďanech (5. 6. káže MUDr. Z. Susa).

Středisko Diakonie Stodůlky

Příprava III. Bienále: 30. září 2011 bude koncert Jablkoně ve sboru ČCE na Vinohradech. Vernisáž v Dejvicích bude 2.10. v 19:30, ve Stodůlkách budou při vernisáži 3. října zpívat Naši pěvci.

Finanční zpráva.

Sbírka darů na Jeronymovu jednotu probíhá do konce května, sbírka na Hlavní dar lásky vynesla 5.011 Kč.

Br. Černoهورský konstatoval, že po odeslání sbírky na Japonsko došly ještě další dary na tento účel. Abychom nepůsobili zmatky, budou tyto dary prozatím deponovány na sborovém účtu a poukázány při nejbližší vhodné příležitosti.

Na tábor pro děti ze zahraničních českých sborů bylo odesláno 2000 Kč.

Hospodářské záležitosti.

Stavba, nápis. M. Uhlířová podala informace o současném stavu. Sklepní prostory si přišlo obhlédnout několik firem. K 12. 5. byly zpracovány 2 nabídky. Dnes zde byl ještě pan Novosad, který svou nabídku vypracuje do 16. - 17. 5. 2011. Ve věci nápisu staršovstvo odsouhlasilo, že K. Sýkora se o konkrétním provedení nápisu dohodne s Hanušem Hártelem a zajistí co nejrychlejší zhotovení.

Okna. Nátěry v bytě hotové, od 23. 5. proběhnou nátěry ve sborových prostorách. Nátěry a repase byly již u většiny oken provedeny, do neděle je nutno zajistit očištění židlí, které jsou zaprášené po broušení oken. Vzhledem k tomu, že je

velmi málo času na svolávání brigádníků, dohodli se někteří členové staršovstva, že očištění židlí zajistí během pátku, popř. soboty.

Z došlé pošty

Dopis z Hradu ohledně vyznamenání ses. Duškové: poděkování za podnět a slíb, že se jím budou zabývat.

Dopisem seniorátního výboru jsme žádáni o získávání sponzorů pro potřebná střediska Diakonie, mj. pro ranou péči, která se krácením státních dotací ocitla ve finančních potížích.

Různé

Informace o vícejazyčné publikaci z prostředků EU „Po stopách české reformace“, kterou vydala synodní rada: ses. far. Hudcová vznesla dotaz na SR na cenu výtisku při dotisku, abychom mohli ve sboru učinit průzkum zájmu.

Staršovstvo projednávalo stesky některých pravidelných návštěvníků na vyrušování při bohoslužbách. Připomíná zvláště novým rodičům s malými dětmi možnost odposlechu bohoslužeb v kuchyňce, kde jsou reproduktory a pro děti hračky.

NA DOBROČINNÉM BAZARU V NAŠEM SBORU

i přesto, že oblečení bylo k máni za "ceny mírné", se prodalo šatstvo za 32.730 Kč. Po odečtení nákladů na benzín (obětaví bratři jeli pro zásilku až do Němec) jde na budování sklepních sborových prostor více než 30.000 Kč. Poděkování iniciátorům i všem, kdo se zasloužili o úspěšnost této akce!

Na závěr slova jedné mladé maminky ze sboru, která nakoupila sobě i svým dvěma holčičkám: Jak se pozná, že oblečení je z církevního bazaru? Třeba tak, že tričko pro její devítiletou dcerku neslo (anglický) nápis "Na prvním rande se zásadně nelíbám!"

Svatodušní zamyšlení

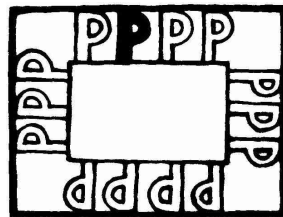
(dokončení z titulní strany)

Přestože stárneme, přestože nás trápí všelijaké neduhy i starosti - o budoucnost světa, naší země i nás samotných - přesto se všechno může podivuhodně změnit. A bude znovu stát za to nově začít.

Stačí otevřít se tomu vanutí, které je pro nás připraveno a mění tvář země tím, že mění naše nitro, naše chápání. V něm je naděje a otevřená budoucnost navzdory úplně všemu.

ZS

Nové tváře (8): Zuzana Slezáková

(lith) Naše modlitebna má jednu nevýhodu: lidé jsou usazeni do "L" a nevidí, kdo sedí za rohem. Tak se stalo, že jsem dlouho nezaregistrovala "novou tvář v našem sboru", Zuzanu Slezákovou. Její odpověď na mou první otázku - zda chodí do Dejvic tak asi rok? - mě vyvedla z omylu:

Nejspíš to opravdu působí tak, že se spolu ve sboru setkáváme teprve krátce, ale ve skutečnosti, myslím, je to již od roku 2007/08. V té době jsem se vrátila po studiích v zahraničí a půlroční stáží u Evropské komise v Bruselu do Čech a usadila se v Praze. Přípravovala jsem se v té době na justiční zkoušky, a tak jsem většinu víkendů trávila na Suchdole a postupně si začala hledat svůj sbor. Záměrně nepíšu evangelický, neboť přestože jsem z evangelické rodiny (dokonce můj děda Zdeněk Jokl byl farářem), tak já jsem v té době měla většinu přátel mezi katolíky a muslimy a svůj sbor jsem hledala i jinde. Islám mi je dodnes velmi blízký a u řady katolických přátel si vážím jejich upřímnosti a opravdovosti, s jakou dodržují svá pravidla, ale přesto, když jsem přišla do Dejvic, tak jsem měla pocit, že jsem Doma. Průběh bohoslužby, který mám v sobě již z dob, kdy nám

kázal pan farář Adrian Mikolášek (pocházím ze sboru ve Dvakačovicích), písničky, které mě učila babička, ale nejvíc ze všeho kázání pana faráře Hudce, která obdivuju za jejich neuvěřitelnou lidskost, to vše je mi blízké, a proto se tedy od té doby - někdy více a někdy méně často - vidáme. Ta menší četnost je do značné míry způsobena tím, že justiční zkoušky jsem složila a od roku 2009 pracuji jako soudce. O víkendech se ale snažím moc nepracovat a pokud je to jen trochu možné, pobývat mimo Prahu a aktivně relaxovat nebo navštěvovat rodinu ve východních Čechách.

Zapojila ses k naší radosti do altové sekce Našich pěvců. Máš už

nějaké předchozí zkušenosti se zpíváním nebo s duchovní hudbou?

Děkuju, i k mojí radosti. Zkušeností se zpíváním mám velmi málo, ale mám ráda životní výzvy. V hudebce jsem byla vždycky za tu, co neumí zpívat, v kostele jsem si pobrukovala někde v hloubkách sama pro sebe, a pak jsem si řekla, že se to naučím. Před 2 roky jsem objevila milou paní učitelku, která zajásala nad mým nezkaženým hlasem, a tak každé pondělí trénujeme. Letos v lednu jsem se odhodlala přijít na zkoušku Našich pěvců a zeptat se, jestli se můžu přidat. A znovu přišel ten pocit, že jsem Doma. Možná je to tak v každém sboru, možná je to tak ve sborech, které mají duchovní základy, možná je to jen konkrétními lidmi v Našich pěvcích, ale byla jsem hned vstřícně přijata a cítím se od začátku součástí ... snad můžu říct "nás pěvečků".

Vraťme se k tomu, o čem jsi hovořila na začátku: o hledání. Čím církev může oslovit hledající?

To je těžká otázka. Každá církev nabízí člověku hlavně Boha - svoji představu o něm, cestu k němu. Ztotožňuji se s tím, co říká Tomáš Halík ve své knížce Prolinání světů, že každé náboženství má svůj kousek pravdy, ale nesmí zapomenout, že jen ten kousek. Pokud tedy půjde o tu část oslovování, kde máme ten svůj kousek pravdy, který se nedá prokázat nějakým přímým důkazem, tak myslím, že tam naše církev může nabídnout bezpečnou a skromnou cestu k Bohu. V dnešní době spousty nových církví, společenství, sekt, ale také různých seberozvojových, sebepoznávacích a prožitkových kurzů a směrů, nabízí evangelická církev cestu, kde se nikdo nemusí bát sektářských praktik, manipulace, zneužití důvěry. To je myslím hodně, ale jednoduché to s tím oslovováním přesto nebude. Církev podle mých zkušeností dobře funguje tam, kde lidé nemají mnoho jiných možností. Je to společenství, kde se lidé pravidelně scházejí, vyměňují si zkušenosti, zážitky, které je spojují, zažívají něco výjimečného, slavnostního, duchovního... Všechny ostatní možnosti vedoucí k témuž (a takových možností je celá řada) od církevních setkání lidí odvádějí a částečně odnímají jejich účel a určitou výlučnost. Také si asi nemůžeme myslet, že počet křesťanských věřících bude stejný dnes, kdy se v České republice praktikují všechna světová náboženství, jako v minulosti, když byla volba pouze mezi církví katolickou a protestantskou. Jako v podstatě nejdůležitější aspekt fungující církve tedy vnímám to, zda je živým společenstvím. Zda sbor je místem, kde se scházejí lidé spojení nejen vyznáním, ale i blízkou životní situací, obdobnými problémy, zkušenostmi a každodenním životem. Pokud je sbor místem, kam lidé přicházejí jako do součásti běžného života, kde řeší aktuální problémy, potom sbor funguje. Zažila jsem takové v rumunských vesnicích, kde neděle byla jediná příležitost, kdy lidé nechali práce na statku a sešli se se sousedy z okolí - popovídali si, poradili si, mladí se mezi sebou seznamovali. Ale

taky na Slovensku, kde všichni z města od dětství chodí do kostela a mají to jako místo, kde se alespoň jednou týdně vidí s kamarády, širší rodinou, sousedy. Často také v arabských zemích, kde lidé chodí do mešit dokonce několikrát denně, takže tam zcela přirozeně vzniká prostor pro rozvíjení sociálních vazeb. Věřím, že pokud budeme živým společenstvím, nebude třeba nikoho oslovovat a kdo hledá, přijde rád sám.

SVATODUŠNÍ ROZHOVOR

Církevi obecně se často vyčítá, že působí jako nějaké ghetto, nějaký elitní zatuchlý spolek, který nedokáže veřejnost oslovit. V čem to podle vás je?

Daniel Heller, presbyter: Kdybych směl odpovědět jenom jedním slovem, řekl bych "nepřipadá". Nemám to vyjádření, že církev je (jako) ghetto, které občas slyším a čítám už po desetiletí, rád a považuji ho za otřepanou frázi a velmi laciné klišé. Připomíná mi to "oblíbené" přehnané sypání si popele na hlavu, které ničemu a nikomu nepomůže. Tak jako má svá úskalí tzv. lidová církev, mají je i církve tzv. vyznavačské. Některé malé denominace a sekty mají někdy asi přirozenou tendenci k uzavřenosti (velí jim to pud sebezáchovy), ale právě naše církev, Českobratrská evangelická, patří v naší zemi nesporně k těm otevřenějším, a to jak svou ekumenickou otevřeností, tak otevřeností vůči současné české společnosti.

A ještě k tomu pojmu ghetto: Encyklopedie praví, že ghetto je část města, kde žijí lidé stejného náboženského, národnostního či rasového původu, a to buď dobrovolně nebo nedobrovolně. Pojem ghetta je tedy dvojsečný. Někdo se možná do ghetta před okolním světem uzavírá, ale mnohem častěji zahánějí určitou skupinu lidí do různých ghatt ti okolo, ať už to byla (či ještě jsou) ghetta židovská, černošská či romská. Nezahání (či neodhání) občas někdo církev, když například říká nepříjemnou pravdu?

Kudy, jakou cestou, by se církev tedy měla ubírat, aby se ghetttem nestala?

Daniel Heller: Církev má být podle Ježíše světlem světa a kvasem v těstě. Ukazovat lidem kolem, že se dá žít i jinak, plout na lodi (zvané Církev) proti (zatuchlému a bahnitému) proudu. Mít odvahu k jinakosti. Nejde o získávání bodů v průzkumech veřejného mínění a o "oslovování veřejnosti". Církev má oslovovat konkrétní lidi, především ty hledající něco víc než plavbu s proudem, ne celou veřejnost. Mám mimochodem velkou důvěru k osobním rozhovorům a hlubokou nedůvěru k misionářům, kteří rádi oslovují plné stadiony.

Církev toho u nás dělá hodně v sociální a kulturní oblasti života společnosti a kdo to chce vidět, tak to vidí. A když vystrčíme nos z našeho malého českého

dvorku, uvidíme leccos z jiné perspektivy. Od toho, že i v sekularizované Francii, kde jsou křesťané menšinou (ale velmi aktivní menšinou - předminulou neděli jsme s manželkou v Paříži nahlédli do několika úplně plných kostelů, jak katolických, tak evangelického), je právě církev organizátorkou mezináboženského dialogu a dialogu různých kultur, až po to, že celosvětově (např. podle OSN) jsou dnes právě křesťané těmi, kdo nejvíce trpí pronásledováním, např. v Nigérii a v dalších afrických zemích.

Ale i když zůstaneme u nás doma, otevřeme oči a uvidíme to obrovské kulturní dědictví kolem, pochopíme, že Evropa by bez křesťanství nebyla Evropou. A jaká by byla jižní Amerika bez křesťanství?

Pavel Prosek, kurátor: Jak je známo, základním posláním církve je zvěstování Kristova evangelia (dobré zprávy). Toto poslání by mělo být podpořeno činy lásky - zájmem o druhého, ochotou mu naslouchat a poskytovat pomoc tam, kde jí je třeba. V poslední době se čím dál více prosazuje vědomí, že by služba církve v sociální oblasti a starost o bližního měla být neodmyslitelnou součástí jejího života. Tato služba bližnímu je vyznáním víry a svědectvím o ní, často "nonverbálním". A tam, kde se takto skutečně koná, tam by se církev tak snadno nemusela dostávat do uzavřenosti vůči okolí. V tomto případě je možno též pocítit i čerstvý závan Ducha svatého.

Co se musí stát, aby v církvi zavanul nový duch?

Petr Hudec, farář: V posledních týdnech jsem na studijním pobytu v Lipsku. Zvykl jsem si každý den číst hesla Jednoty bratrské v němčině. Je to nejen dobré jazykové cvičení, ale především duchovní pokrm. Hesla nabízejí dva biblické verše. Jeden ze SZ a druhý z NZ a ještě biblické čtení na ráno a na večer. A pak v těch německých heslech je ještě kratičká meditace k textům. Buď je to sloka nějaké písně ze zpěvníku, kratičká modlitba nebo tři čtyři věty zamyšlení. Když jste nuceni si číst biblické verše v jazyce, který moc neovládáte, čtete pomaleji, důkladněji a pak cizí slova nabízejí různé překladové možnosti a to je inspirující. Námaha přináší ovoce. Text se vám takto otevírá. Stává se Božím oslovením, sytí, povzbuzuje, napomíná. Vede k meditaci a zase nazpět. Mám pocit, že z toho slova a meditace nějak žiju, že mě to nese v mé práci a k tomu se večer zase vracím, jako domů. Těším se na ty chvílky.

Každou neděli je navíc v heslech JB verš na celý týden. Dnes tam stojí: Je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré pominulo. Hle, je tu nové. Blesklo mi hlavou, že jsem minulý týden slyšel něco, co mě opravdu zastavilo, o bytí v Kristu nebo opačně o přebývání Krista v nás. Profesor praktické teologie Peter Zimmerling mluvil o předávání křesťanské víry. Říkal, že se dříve v evangelickém prostředí víra předávala v rodinách skrze rodinné pobožnosti (Lutherovi bylo jasné, že chodit do kostela nestačí). Doma se přečetl kousek

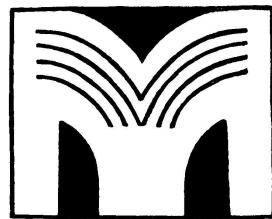
z evangelia (třeba podle těch hesel JB), k tomu krátká meditace a nakonec modlitba a píseň. Například Lutherův „Malý katechismus“ a další jeho krátké texty byly určeny k těmto rodinným pobožnostem. Tímto způsobem se pracovalo k tomu, aby v člověku byl živ Kristus a aby skrze něj působil. Vždyť jak by mohl ve mně žít Kristus, kdybych nenaslouchal jeho slovu, nerozjímal o něm, neprosil o dar oslovení. Dnes to už nefunguje. Škoda. A mnohdy mám dojem, že Ježíšova slova nejenže málo známe, ale že nám vlastně už není jasné, že Ježíš Kristus je základ, na němž stojíme (mluvím samozřejmě o křesťanech). Prostě, že už nevíme, čím jsme.

A tak jsem přesvědčen, že církev ze všeho nejvíce potřebuje návrat. Znovuobjevení základu, na němž byla postavena. Znovuobjevení Krista. Pak zavane v církvi nově objevený (starý dobrý) Duch. „Kdo je v Kristu, je nové stvoření“. Netroufám si předpovědět, zda by takový návrat znamenal příliv nových lidí zvenčí. Nevím, zda by pak byla církev přitažlivější. Asi jen pro jednotlivce. Ale o to, myslím, nejde v první řadě. V první řadě jde o to být Kristovými věrohodnými svědky. „Budete mými svědky“- tohle poslání přece dává Ježíš Kristus církvi, když ji zakládá.

Trochu soukromá otázka: Pociťujete vy osobně někdy závan Ducha svatého, toho Ducha, který "vane, kam chce" a který může církev provětrat?

Daniel Heller: Duch svatý si opravdu vane, kam chce a kdy chce, vždycky nás znovu překvapí. Určitě bych mu nedával za úkol "provětrat církev". Osobně to jeho svobodné vanutí cítím často, čím dál tím víc, což není tím, že by dříve vanul méně a dnes více, ale tím, jak se tomu vanutí otevíráme častěji. Vane napříč našimi aktivitami i naší únavou a zklamáními. I do našeho sboru přivádí nové lidi, kteří přicházejí a zůstávají. Vane i tam, kde by ho věční skeptici určitě nečekali: například na právě skončeném synodu naší církve.

Jaké to bylo v jižní Francii

Na výlet do jižního cípu Francie jsme jako mládež byli pozváni již skoro tři roky. Už tak dlouho nás Káťa Hejlová přemlouvala k výletu do Nimes, malebného městečka ležícího asi 40 km jihozápadně od Avignonu, kde již třetí rok studuje. Na konci silvestrovského pobytu jsme se konečně dohodli na jednom termínu a mohli jsme začít s přípravami na cestu.

Naše putování po Provence začalo na Zelený čtvrtek letem do Lyonu, kde jsme si půjčili mikrobuse. Odtud jsem se vydali na jih. Ještě jsme se nestihli vymotat ze

spleti nově vystavěných ulic kolem letiště, a už jsme se setkali s přívětivostí místních lidí. Bruno, velice milý chlapík, kterého jsme se ptali na cestu z rozestavěného letiště, nám stihl vyložit, jak má rád naši zemi, co umí říct česky a že nejlepší cesta je následovat jeho auto. Tak nás dovedl až na dálnici a my mohli vyrazit k našemu prvnímu cíli, městečku Orange, kde se nachází nejzachovalejší antické divadlo v Evropě.

V Nimes se k nám připojila Kát'a a provedla nás nejen městem, ale i svou školou. Zároveň jsme byli představeni francouzským i českým kamarádům.

Nebudu vám detailně popisovat všechny krásy, co jsme viděli a zažili, protože by se pak tento článek nevešel ani do dvou čísel Souterrainu. Zmíním jen pár míst, která se mi nejvíce vryla do paměti.

Prvním takovým místem byl Pont du Gard, část římského vodovodu, který do Nimes přiváděl vodu z padesát kilometrů vzdáleného městečka Uzès a ještě dnes se majestátně tyčí nad údolím řeky Gardony, posledním významným přítokem Rhony. Druhým místem, které mi utkvělo v paměti, je právě Nimes, ve kterém se nachází nejen nejzachovalejší aréna v Evropě, ale také mnoho dalších památek z doby římského impéria. Dalším zajímavým místem bylo městečko Aigues-Mortes, kde byli v 16. a 17. století vězněni hugenoti. Navštívili jsme věž, kde byla 38 let kvůli svému vyznání vězněna Marie Durand, o které mládež hrála jedno ze svých divadel. Dalšími zajímavými místy bylo středověké městečko Eze, azurové jezero Sainte-Croix v největším kaňonu v Evropě zvaném Les Gorges du Verdon a mnoho dalších měst, jako jsou Arles, Avignon, Marseille a další.

Den jsme vždy začali společnou snídaní, po které jsme sbalili stany a vyrazili na celodenní cestu. Navzdory každodennímu vysílení po náročném dni jsme večer měli krátkou pobožnost. Na Velký pátek jsme četli pašijní příběh a v neděli pak o zvěsti vzkříšení.

Poslední den, když jsme až v nočních hodinách dorazili na letiště v Lyonu, jsme si oddychli, že se celý výlet nadmíru vydařil. Byli jsme rádi, že nám počasí přálo, vždy jsme měli kde spát a že těch 1600 kilometrů, které jsme po tom krásném kraji najezdili, se obešlo bez nehody či jiných komplikací.

Z celého výletu jsme si do dalších dní odvezli spoustu vzpomínek a pozitivních zážitků, které nás budou dlouho provázet při zdolávání každodenních povinností.

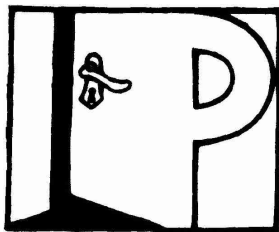
- m -

Biblické přesmyčky (řešení z minulého čísla):

Třináct starozákonních postav: Lában / Kain / Náhum / Samson / Jonatan / Juda / Áron / Samuel / Amos / Rút / Eva / Daniel / Izmael

POZVÁNÍ...

Od středy 1. 6. do neděle 5. 6. jste zváni **do Drážďan na evangelický Kirchentag**, který má motto "... tam bude i tvé srdce" (Mt 6, 21).

V pořadí už čtvrtá **Ekumenická bohoslužba za krajinu** se koná **v sobotu 4. června od 15 hodin na Sedleckých skalách**. Káže Jos. Cepl, kazatel Církve adventistů sedmého dne, poté je beseda s Ing. Vl. Buřtem, místostarostou obce Horní Jiřetín a laureátem Ceny Josefa Vavrouška za r. 2009. Během odpoledne vystoupí kytarista a zpěvák Slávek Klecandr. Na místo bohoslužby lze dojíti společnou poutí od kostela Stěti sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech, sraz v 10h.

Naši pěvci zvou o druhém červnovém víkendu na dvě setkání. **V sobotu 11. 6. ve 20 hodin do chrámu sv. Víta**, kde budou zpívat v rámci ekumenických svatodušních bohoslužeb (návštěvu u Víta lze spojit např. s Pražskou muzejní nocí, jež se koná od 19 hodin a končí v jednu hodinu po půlnoci). Druhý den, **v neděli 12. 6., v 19 hodin v evangelickém kostele v Libčicích n/Vlt.** mají pěvci svatodušní koncert. (Libčický sbor zve všechny také na tzv. Otevřenou zahradu, odpolední program na farní zahradě pro malé i velké - bude např. kouzlit MUDr Zd. Susa. Vlakové spojení do Libčic z Masarykova nádraží ve 14:40, 15:40, 16:40, 17:40 - zastávkový vlak staví v Holešovicích, Bubenči, Sedleci, Roztokách, majitelé tramvajenky si kupují lístek až ze Sedlece - zpáteční spoj z Libčic ve 20:48.)

Pozvání na manželská setkání

Tak jsem dostala úkol. No, vlastně - vzala jsem si úkol. Sdílet své zkušenosti s Manželskými setkáními a z Manželských setkání. Dělán to ráda – před 17 lety nám změnil život – osobní i manželský.

Naše manželství po hluboké krizi fungovalo. Jako když spravíte nefunkční televizor a najednou vám jede zvuk i obraz a vy z toho máte velkou radost. Mysleli jsme si, že jsme dosáhli maxima toho, co jde. Sice to všechno nebylo až tak skvělé – ale co chtít více.

Ale přišly Manželáky a s nimi neuvěřitelné změny: kvalita zvuku i obrazu se jednoznačně zlepšila, ubylo poruch a co bylo největším benefitem – zjistili jsme, že náš televizor je barevný! Samozřejmě, že ani pak, ani nyní není vše stále v barvách duhy, ale nebýt Manželáků, nevím, kde bychom byli. Bezpečné, přijímající, důvěrné a otevřené společenství, předávání zkušeností i informací, setkání v čase kairos, Boží ruka zřetelně působící... partnerský dialog otevírající

srdce, slzy i smích, úleva i krok k odpovědnosti – to jsou Manželská setkání. Stojí to za to – pojedťte taky.

Takto „lákáme“ manželské motýly na květinu našich Manželáků my:

„Investice... Investovat můžete do cenných papírů, nemovitostí, auta, střechy na celý život... Ne vždy se Vám ale vrátí, co jste vložili. Plody investice vložené do manželství budete sklízet nejenom Vy, ale i Vaše děti a děti Vašich dětí...“

A je to tak. Tak neváhejte a investujte co nejdříve. Ještě letos. Vyberte si, které Manželáky chcete: Protože mě oslovila Lída V. z „pražského“ kurzu, tak nejdříve tyto: 12. - 20. srpna v Liberci. Kurz je pořádán sdružením YMCA Familia, převážně katolickými sourozenci, a je velmi otevřený, přátelský, plný Ducha svatého – jako doma se v něm cítí i mnozí nekatolíci.

A kdybyste, přece jenom, chtěli volit kurz pořádaný nekatolíky, pak můžete jet do Vysokého Mýta 2. - 7. 7. Kurz je obvykle široce ekumenicky rozprostřen, doprovázen evangelickým farářem; komornějšího charakteru.

Tak přátelé, tu či onde, těšíme se na setkání!

B. Horská, Brno (Bližší informace na www.setkani.org)

Pozn. red.: Zakladatelem Manželských setkání je finský protestantský pastor Kari Törmä s manželkou. V Čechách mají MS více než dvacetiletou tradici.

10. červen 1942

Přemýšlím, kolik z nás by bez většího přemýšlení vědělo, co se 10. června 1942 stalo významného, aby stálo za to si tuto událost připomenout i po 69 letech? Musím se přiznat, že i mě by tato otázka zaskočila.

Nedávno jsem neplánovaně podnikl výlet do Lidic, vesnice, která byla právě onoho 10. června 1942 na příkaz ambiciózního státního tajemníka úřadu říšského protektora K. H. Franka srovnána se zemí jako akt pomsty za atentát na Heydricha.

Nebyl jsem tam několik let a byl jsem zvědavý, jestli se památník za tu dobu výrazně změnil. Expozice, kterou návštěvník prochází, začíná desetiminutovým autentickým filmem o likvidaci Lidic a pokračuje velice citlivě uspořádanou výstavou fotografií, reportážních záznamů o událostech předcházejících tragédii a čtení dopisů lidických dětí, které je psaly z koncentračních táborů svým blízkým. Expozice je ukončena vzpomínáním těch, kteří jako děti vyhlazení přežili.

Byl jsem moc rád, že jsem se před návštěvou z ciziny nemusel stydět za stav lidického památníků, kterému je v současné době věnována péče, jakou si zaslouží.

A budete-li přemýšlet, jak naložit třeba s nedělním odpolednem, vezměte své děti nebo vnoučata a jedťte do Lidic. Není to veselý zážitek, ale rozhodně to stojí za to!

-m-

Kalendář na červen 2011

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	5. 6. 12. 6. svatodušní s VP 19. 6. na závěr školního roku 27. 6. 3. 7. s VP	MUDr. Z.Susa A. Hudcová A. Hudcová Ing. Petr Kraus Josef Bartošek, seniorátní farář
Biblická hodina	Po prázdninách	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 ZŠ Suchdol – po prázdninách
Mládež a dorost	úterý v 19:00	
X-cátníci	16. 6. v 19:30	
Sbor Naši pěvci	středa v 18:30 sobota 11. 6. ve 20:00 - zpívání na svatodušních ekumenických bohoslužbách v katedrále sv. Víta; neděle 12. 6. v 19:00 - svatodušní koncert v Libčicích	
Křesťanská služba	neděle 19. 6. po bohoslužbách	
Klub poznávání	Po prázdninách	
Hodina pohybu pro seniory	Ukončena, zahájí činnost po dohodě se zájemci po prázdninách	
Debatní klub seniorů	Po prázdninách	
Setkání s hostem	Po prázdninách	
Staršovstvo	čtvrtek 9. 6. v 19:30	
Konfirmandi	Pokračování v září	
Mimořádné	čtvrtek 16. 6. v 18:00 - seniorátní shromáždění Jeronymovy jednoty v Dejvicích	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800